

W numerze:

- Poziom kadry miernikiem rangi uczelni (1)
- Akademicki opłatek (1)
- Nominacje profesorskie w Belwederze (2)
- Profesury uczelniane (3)
- Laureat Nagrody Miasta Rzeszowa (3)
- Konkursy ... (5)
- Z "Solidarnością" łatwiej (6)
- O kulturze studenckiej raz jeszcze (7)
- Klub Uczelniany AZS trzydziestolatką (9)
- "Połoniny" koncertują (11)
- Sport akademicki (12)

Poziom kadry miernikiem rangi uczelni

W dyskusjach na temat sytuacji i perspektyw szkolnictwa wyższego dość powszechny jest protekcyjny i na ogół niechętny stosunek przedstawicieli dużych uczelni do mniejszych ośrodków akademickich. Wiekowa często tradycja, liczna i wyselekcjonowana kadra profesorska, rozbudowane zaplecze badawcze i klimat intelektualny wielkiego miasta mają na pewno duży wpływ na poziom naukowy i renomę działających tam uczelni. Jednak rozwój przemysłowy i cywilizacyjny współczesnych społeczeństw powoduje, że na całym świecie powstają i prężnie rozwijają się młode uczelnie zarówno w wielkich, jak i mniejszych aglomeracjach. Podobnie jest w Polsce. Oprócz dużych ośrodków funkcjonują i powinny funkcjonować mniejsze, lokalne środowiska naukowe. Nie zmienia to ogólnie uznanego faktu, że o prestiżu naukowym i dydaktycznym uczelni decyduje nie jej zlokalizowanie, lecz pozycja i autorytet jej pracowników, głównie z tytułami naukowymi i na profesorskich stanowiskach.

➔ Ciąg dalszy na str. 4

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Wałęsa wręcza akt nadania tytułu naukowego profesora nauk technicznych dr. hab. inż. Leszkowi Trybusowi

Akademicki opłatek

W niezwykle serdecznej i podniosłej atmosferze odbyło się dnia 18 stycznia br. w obecności Ordynariusza Diecezji Rzeszowskiej - JE ks. bp. Kazimierza Górniego i towarzyszących Mu duszpasterzy akademickich uroczyste spotkanie opłatkowe. Na zaproszenie JM Rektora i Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność" w uroczystości licznie uczestniczyli przedstawiciele społeczności akademickiej Uczelni.

Dziękując za zaproszenie, ks. bp Kazimierz Górny podkreślił znaczenie Bożonarodzeniowego okresu dla polskiej tożsamości, płynącą stąd radość i afirmację życia, a także potrzebę wzajemnej miłości, zwłaszcza w obliczu zapalających się coraz to nowych zarzewi wojny.

Łamiąc się opłatkiem, Ksiądz Biskup powiedział: "Łączcie Drodzy Profesorowie, Wychowawcy i Kochana

➔ Ciąg dalszy na str. 2

Młodzię wiedzę z dobrocią, rozum z sercem, naukę z miłością do człowieka. Niech to przymierze sprawia, abyście Drodzy Profesorowie byli dla Studentów mistrzami, a Uczelnia prawdziwą Alma Mater - Matką Rodzicielką. Niech atmosfera rodzinna kształtuje dzieje Politechniki Rzeszowskiej w Nowym Roku. Szczęść Boże!".

Uroczystość opłatkową uświetnił radosnym kolędowaniem Zespół Pieśni i Tańca "Połoniny".

Marta Olejnik

Spotkanie opłatkowe w sali Senatu Politechniki Rzeszowskiej

PERSONALIA

NOMINACJE PROFESORSKIE W BELWEDERZE

W dniu 24 stycznia 1994 r. w Belwederze Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Wałęsa wręczył akt nadania tytułu naukowego profesora nauk technicznych dr. hab. inż. Leszkowi Trybusowi, kierownikowi Zakładu Automatyki i Informatyki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Rzeszowskiej.

Jednocześnie informujemy, że również tytuł naukowy profesora otrzymał dr hab. Włodzimierz Bonusiak z Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie, który w latach 1974-1981 był nauczycielem akademickim w naszej Uczelni. Oba Profesorom gratulujemy.

Prof. dr hab. inż. Leszek Trybus urodził się 16 września 1946 r. we Wrocławiu. W 1970 r. ukończył studia w Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie na Wydziale Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej w zakresie automatyki i telemechaniki. W 1970 r. podjął pracę w Politechnice Rzeszowskiej jako asystent stażysta w Zakładzie Automatyki i Elektroniki. W 1974 r. Rada Wydziału Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej AGH w Krakowie nadała mu stopień doktora nauk technicznych, a w 1980 r. doktora habilitowanego w zakresie automatyki. Na stanowisko docenta został powołany

w 1981 r., a na stanowisko profesora nadzwyczajnego w 1990 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Wałęsa 24 stycznia 1994 r. wręczył mu w Belwederze akt nadania tytułu naukowego profesora nauk technicznych.

Zainteresowania naukowe prof. Leszka Trybusa dotyczyły najpierw sterowania optymalnego i filtracji obiektów o parametrach rozłożonych. Później zajmował się filtracją i sterowaniem adaptacyjnym oraz metodami sterowania robotów. W ostatnich latach pracuje głównie nad algorytmami i metodami projektowania regulatorów i sterowników cyfrowych oraz nad rozproszonymi systemami automatyki. Ten kierunek naukowy stał się obecnie jedną z specjalności Politechniki Rzeszowskiej.

Opublikowany dorobek naukowy prof. Leszka Trybusa obejmuje łącznie 73 prace, z tego po uzyskaniu stopnia doktora habilitowanego 41, w tym 1 książkę, 10 artykułów w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym, 1 artykuł w technicznym czasopiśmie krajowym, 8

referatów wygłoszonych na konferencjach za granicą, 21 na konferencjach krajowych.

Był promotorem 6 prac doktorskich. Recenzował 7 prac doktorskich i 5 habilitacyjnych.

W roku akademickim 1976/1977 odbył staż naukowy w Massachusetts Institute of Technology w USA. W latach 1984-1985, 1988 oraz 1992 pracował w Uniwersytecie Alberta w Kanadzie jako visiting professor.

Od 1981 r. pełni funkcję kierownika Zakładu Automatyki i Informatyki na Wydziale Elektrycznym Politechniki Rzeszowskiej. W 1981 r. był prorektorem ds. nauki, a w latach 1987-1990 dyrektorem Instytutu Automatyki i Metrologii Politechniki Rzeszowskiej. Profesor Leszek Trybus jest członkiem Komitetu Automatyki i Robotyki PAN. W Komitecie Badań Naukowych pracuje w Sekcji Automatyki Komisji Badań Stosowanych.

Bronisław Świder

PROFESURY UCZELNIANE

JM Rektor Politechniki Rzeszowskiej mianował z dniem 1 stycznia 1994 r. na okres 5 lat na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Rzeszowskiej dr hab. Marię Kopacz i dr. hab. inż. Jana Adamczyka.

Dr hab. Maria KOPACZ urodziła się 24 sierpnia 1941 r. w Gródku pod Gorlicami. W latach 1959-1964 studiowała chemię na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego.

W latach 1964-1972 pracowała w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Farmacji Akademii Medycznej we Wrocławiu na stanowisku asystenta i starszego asystenta. W 1972 r. Rada Wydziału Farmacji Akademii Medycznej

we Wrocławiu nadała jej stopień naukowy doktora nauk farmaceutycznych. W latach 1972-1975 objęła stanowisko adiunkta w Instytucie Chemii Nieorganicznej i Metalurgii Pierwiastków Rzadkich Politechniki Wrocławskiej. Od lipca 1975 r. podjęła pracę w Katedrze Chemii Nieorganicznej na Wydziale Chemicznym Politechniki Rzeszowskiej na stanowisku adiunkta. W 1993 r. uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk chemicznych nadany przez Radę Wydziału Chemii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

* * *

Dr hab. inż. Jan ADAMCZYK urodził się 24 lutego 1933 r. w miejscowości Laskowa pod Limanową w województwie nowosądeckim. W 1957 r. ukończył studia wyższe na Wydziale Zootechnicznym Wyższej Szkoły Rolniczej w Krakowie.

W latach 1957-1984 był nauczycielem w Państwowym Technikum Rolniczym w Wojniczu. W 1965 r. Rada Wydziału Zootechnicznego Akademii Rolniczej we Wrocławiu nadała mu stopień naukowy doktora nauk rolniczych,

a w 1981 r. również ta Rada Wydziału nadała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie hodowli i technologii

Profesor Zdzisław S. Hippe Laureatem Nagrody Miasta Rzeszowa

Rada Miasta Rzeszowa przyznała Nagrodę Miasta Rzeszowa w dziedzinie kultury i sztuki, nauki i techniki oraz nagrody literackie, za oryginalne osiągnięcia indywidualne.

Miło nam poinformować, że nagrodę II stopnia za 1993 r. w dziedzinie nauki i techniki otrzymał **prof. zw. dr hab. inż. Zdzisław S. HIPPE** - kierownik Katedry Informatyki Chemicznej i Chemii Fizycznej na Wydziale Chemicznym za monografię pt. "Zastosowanie metod sztucznej inteligencji w chemii", opublikowaną przez PWN.

Profesor Zdzisław S. Hippe jest założycielem Katedry Informatyki Chemicznej i Chemii Fizycznej, jedynej tego typu placówki w polskim szkolnictwie wyższym, którą prowadzi od 20 lat w Politechnice Rzeszowskiej.

Katedra Informatyki Chemicznej i Chemii Fizycznej - pod jego kierownictwem - ściśle współpracuje z pokrewnymi zagranicznymi ośrodkami naukowo-dydaktycznymi, m.in. we Francji, Holandii, Szwecji, USA i Niemczech.

Dziedziną naukową, którą zajmuje się prof. Maria Kopacz, jest chemia związków nieorganicznych i związków kompleksowych. Przedmiotem prowadzonych prac naukowych jest synteza kompleksów jonów metali p-, d- i f-elektronowych z flawonoidami - głównie z kwercetyną, moryną i ich sulfonowymi pochodnymi, wydzielanie otrzymanych kompleksów w stanie stałym oraz ich fizykochemiczne badania. Związki te są badane w Instytucie Farmaceutycznym w Warszawie pod kątem zastosowania ich jako odtrutki na metale ciężkie i nośniki mikroelementów do organizmów żywych.

Opublikowany dorobek naukowy obejmuje: 2 monografie, 65 artykułów i komunikatów, z czego 32 w czasopiśmie specjalistycznych o zasięgu międzynarodowym, 2 patenty i skrypt. Jest dydaktykiem cenionym przez przełożonych i lubianym przez studentów. Od 1984 r. jest członkiem Uczelnianej Komisji Dyscyplinarnej dla studentów, a w bieżącej kadencji przewodniczącą Komisji.

Prywatnie - Pani Profesor ma 3 córki, męża profesora chemii, lubi - muzykę poważną, pracę na działce, spacerować poza miastem, a ponad wszystko pracę w laboratorium chemicznym.

produkcji zwierzęcej. Zainteresowania naukowe prof. J. Adamczyka koncentrują się obecnie wokół problematyki agrobiznesu.

W latach 1984-1993 pracował w SGPiS, obecnie w Szkole Głównej Handlowej w jej zamiejscowym Wydziale Spółdzielczo-Ekonomicznym w Rzeszowie-Zalesiu. Pełnił tam odpowiedzialne funkcje: pełnomocnika rektora ds. dydaktyczno-wychowawczych Wydziału Spółdzielczo-Ekonomicznego, prodziekana i dziekana tegoż Wydziału, a także kierownika Zakładu Technologii i Towaroznawstwa.

Profesor Jan Adamczyk podjął obecnie pracę w Politechnice Rzeszowskiej na Wydziale Zarządzania i Marketingu w Katedrze Organizacji i Zarządzania.

Życzymy Pani Profesor i Panu Profesorowi dalszych sukcesów naukowych.

Bronisław Świder

Na licznych międzynarodowych sympozjach prowadzi wykłady plenarne, wygłasza referaty na temat inżynierii wiedzy oraz technologii systemów ekspertowych.

Szczególnie interesuje się sztuczną inteligencją, a także systemami inżynierii wiedzy w zastosowaniach do projektowania syntez organicznych, symulowania reakcji chemicznych i identyfikacji strukturalnej.

Jest autorem, współautorem 9 książek i monografii, ponad 180 oryginalnych prac naukowych, z czego 80 dotyczy wyłącznie informatyki.

W latach 1980, 1988, 1989 zorganizował w Rzeszowie Międzynarodowe Szkoły Letnie nt. "Technologia systemów ekspertowych".

Należy - jako stały członek - do Komitetu Naukowego International Conference on Computers in Chemical Research and Education, jest członkiem Narodowego Komitetu Danych Naukowych CODATA oraz kieruje Komisją Chemometrii i Komputeryzacji Chemii Analitycznej PAN.

Gratulujemy Panie Profesorze.

Marta Olejnik

POZIOM KADRY MIERNIKIEM RANGI UCZELNI

(cd. ze str. 1)

Formalne wymagania ustawy o szkolnictwie wyższym, o tytule i stopniach naukowych oraz uchwały Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego w stosunku do kadry uczelni, uzależniają ich status i uprawnienia przede wszystkim od liczby pracowników z tytułem naukowym i doktorów habilitowanych. Wygórowane kryteria ilościowe dokonały praktycznie podziału na uczelnie korzystające w pełni z praw akademickich oraz uczelnie jeszcze nie "wyzwolone".

W Politechnice Rzeszowskiej aktualnie pracuje 511 nauczycieli akademickich, w tym: 18 z tytułem profesora, 48 doktorów habilitowanych i 203 doktorów. Pięć wydziałów prowadzi 8 kierunków studiów, w tym 5 magisterskich, na których kształcą się 5600 studentów. Dwa wydziały mają uprawnienia do nadawania stopnia naukowego doktora.

Jak widać, zarówno stosunek liczby nauczycieli akademickich do liczby studentów, jak i liczba profesorów oraz doktorów habilitowanych odbiegają jeszcze znacznie od ustawowych wymagań, chociaż są typowe dla uczelni młodych i mniejszych. Utrwalenie tego stanu nieuchronnie prowadzi obecnie do rosnących trudności we wszystkich nurtach działalności Uczelni. Ujawnia się to wyraźnie podczas analizy zasad finansowania Uczelni w ostatnich latach na podstawie przyjmowanych przez resort algorytmów czy kryteriów klasyfikacji szkół wyższych według projektu Rady Głównej. Jedynym rozwiązaniem pozostaje "ucieczka do przodu", a kwestia wprowadzenia odpowiednich rozwiązań stymulujących rozwój kadry nabiera w tej sytuacji szczególnego znaczenia.

W grudniu 1993 r. kierownictwo Uczelni przyjęło dokument pt. "Zasady polityki kadrowej w Politechnice Rzeszowskiej", opracowany przez zespół pod przewodnictwem Rektora - prof. Kazimierza E. Oczosia. Do priorytetów polityki kadrowej zaliczono: wspomaganie awansu naukowego pracowników Uczelni, zapewnienie płynnej odnowy kadry oraz ujednoczenie kryteriów zatrudnienia i oceny nauczycieli akademickich. Celem tych działań jest zwiększenie liczby profesorów i doktorów habilitowanych, pozwalającej na uzyskanie w okresie 2-3 lat uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora przez wszystkie wydziały i stopnia doktora habilitowanego przez co najmniej jeden wydział oraz uprawnień do prowadzenia studiów magisterskich i zawodowych na wszystkich kierunkach.

Problemy związane z awansem naukowym pracowników naszej Uczelni są typowe dla kadry szkół oddalonych od dużych ośrodków akademickich. Wbrew rozpowszechnianym opiniom źródła ich nie tkwią w braku aktywności naukowej. Statystycznie jest ona nie mniejsza niż w uczelniach dużych, a merytorycznie również nie odbiega od krajowych standardów. Liczba seminariów i konferencji zorganizowanych w Uczelni, wyjazdów na staże i konferencje zagraniczne była w okresie ostatnich 3 lat znacznie większa od średniej krajowej. Natomiast każdy, kto uzyskał stopnie naukowe poza uczelnią macierzystą, doskonale wie, jak wielkiego nakładu czasu i wysiłku oraz odporności wymaga przezwyciężenie obojętności, a często wręcz niechęci renomowanych uczelni wobec adeptów z zewnątrz, szczególnie z "prowincji".

W tym świetle jawi się w sposób niezmiernie istotny rola pomocy i efektywnego interesowania się kierowników katedr oraz zakładów rozwojem naukowym swoich adiunktów i

asystentów. W dyscyplinach deficytowych pewne możliwości rokuje również współpraca z ośrodkami zagranicznymi, a zwłaszcza studia doktoranckie i staże naukowe, a w niektórych przypadkach angażowanie na kilkuletnie kontrakty profesorów z zagranicy. W odniesieniu do kreowania nowych kierunków studiów przewiduje się ponadto możliwość zatrudnienia na drugim etapie profesorów o uznanym autorytecie z innych uczelni krajowych.

Dla pracowników przygotowujących rozprawy doktorskie i habilitacyjne, zaawansowane w stopniu umożliwiającym uzyskanie stopnia naukowego w okresie 2-3 lat, przewidziano specjalne preferencje. Aby były to przywileje rzeczywiście znaczące, niezbędne jest ograniczenie liczby beneficjentów, wybranych spośród najbardziej aktywnych naukowo pracowników.

Płynność odnowy kadry nauczycieli akademickich wiąże się ściśle ze strukturą formalną (stanowiska) i wiekową. W porównaniu z uczelniami dużymi struktura kadrowa pracowników Politechniki Rzeszowskiej jest korzystna, choć daleka od ideału. Zwiększenie liczby pracowników powinno dotyczyć przede wszystkim grupy profesorów i asystentów. Nie stanowi to w najmniejszej mierze ograniczenia roli adiunktów czy pracowników dydaktycznych, na których spoczywa główny ciężar pracy ze studentami i od których w dużym stopniu zależy prestiż dydaktyczny Uczelni. Kontrowersje związane ze statusem adiunktów dotyczą w zasadzie interpretacji ustawowego zapisu, ograniczającego okres zatrudnienia na tym stanowisku. Wydaje się, że ten spór ma charakter raczej ambijonalny niż merytoryczny.

Z dwóch głównych instrumentów polityki kadrowej, tj. kryteriów kwalifikacji oraz systemu oceny i rotacji pracowników, pierwszy funkcjonuje prawidłowo. Znacznie gorzej przedstawia się kwestia oceny i rotacji. Choć kryteria oceny są jasne i nie budzą istotnych zastrzeżeń, to w praktyce nie funkcjonują. Problem jest delikatny i trudny, ponieważ dotyczy ważnych kwestii życiowych i praw pracowniczych, ale tym bardziej powinien być traktowany bez niedomówień i w sposób konsekwentny.

Spojrzenie na poruszone kwestie i rozkład akcentów może być w dużym stopniu subiektywne. Nie było jednak celem streszczenie wspomnianego dokumentu nt. polityki kadrowej w uczelni ani też prezentacja stanowiska władz czy grupy pracowników. Jest również prawdopodobne, że zmiany w ustawach regulujących funkcjonowanie uczelni oraz precyzujących zasady zdobywania tytułu i stopni naukowych wymuszą konieczność innego podejścia do wielu szczegółowych problemów. Jedno wydaje się wszelako pewne: alternatywą szybkiego wzrostu aktywności naukowej, awansu i zmian struktury zatrudnienia nauczycieli akademickich jest równie szybka degradacja przez zmianę statusu uczelni, z niewykluczeniem znacznego ograniczenia zakresu jej działalności czy nawet uruchomienia trybu jej sukcesywnej likwidacji.

Szczepan Woliński

Prof. dr hab. inż. Szczepan Woliński jest prorektorem ds. ogólnych, a zarazem nauczycielem akademickim w Katedrze Konstrukcji Budowlanych na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska.

KONKURSY

JM Rektor Politechniki Rzeszowskiej ogłosił konkursy na stanowiska profesora nadzwyczajnego i profesora zwyczajnego na Wydziale Budownictwa i Inżynierii Środowiska w niżej podanych jednostkach i terminach składania zgłoszeń:

- Katedra Fizyki - 28 lutego 1994 r.
- Katedra Mechaniki Konstrukcji - 30 kwietnia 1994 r.
- Zakład Technologii i Organizacji Budownictwa - 31 maja 1994 r.
- Zakład Budownictwa Ogólnego - 31 maja 1994 r.

Konkurs prac magisterskich - SEP

Oddział Rzeszowski Stowarzyszenia Elektryków Polskich podaje wyniki "Konkursu na najlepszą pracę dyplomową" na Wydziale Elektrycznym Politechniki Rzeszowskiej w roku akademickim 1992/1993.

I nagroda - mgr inż. Dariusz Żak, obecnie pracownik naukowo-techniczny w Katedrze Podstaw Elektroniki, za pracę pt. "Synteza systemów zapłonowych wysokoprężnych lamp sodowych z wykorzystaniem piezotransformatorów i stateczników z dzielonym uzwojeniem", wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Włodzimierza Kality.

II nagroda - mgr inż. Lucjan Pelc, obecnie asystent w Zakładzie Automatyki i Informatyki, za pracę pt. "Wizualizacja procesu w rozproszonym systemie automatyki", wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Leszka Trybusa.

1. Wyróżnienie - mgr inż. Tadeusz Bewszo, obecnie asystent w Zakładzie Elektrotechniki Teoretycznej, za pracę pt. "Rola i miejsce laboratorium w nauczaniu elektrotechniki teoretycznej", wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Jerzego Bajorka.

2. Wyróżnienie - mgr inż. Mariusz Korcosz, obecnie asystent w Zakładzie Maszyn Elektrycznych, za pracę pt. "Fizyka zestyku ślizgowego szczotka-komutator", wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Krzysztofa Pysia.

3. Wyróżnienie - mgr inż. Wiesława Malska, obecnie asystentka w Zakładzie Energoelektroniki i Elektroenergetyki, za pracę pt. "Analiza przebiegów czasowych prądów pierwotnych transformatorów rdzeniowych zasilających przekształtniki sieciowe przy uwzględnieniu rezystancji uzwojeń pierwotnych, reluktancji rdzenia i reluktancji poza

rdzeniem", wykonaną pod kierunkiem doc. dr. inż. Jerzego Lewickiego.

4. Wyróżnienie - mgr inż. Andrzej Stec, obecnie asystent w Zakładzie Automatyki i Informatyki, za pracę pt. "Mikroprocesorowy rejestrator dyskowy", wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Leszka Trybusa.

5. Wyróżnienie - mgr inż. Cezary Ungeheuer, obecnie asystent w Zakładzie Układów Elektronicznych, za pracę pt. "Miniaturowy, hybrydowy, elektroniczny przetwornik temperatura-częstotliwość", wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Jerzego Potencckiego.

6. Wyróżnienie - mgr inż. Henryk Wachta, obecnie asystent w Zakładzie Energoelektroniki i Elektroenergetyki, za pracę pt. "Wpływ zanieczyszczeń na wytrzymałość elektryczną olejów izolacyjnych", wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Stanisława Wyderki.

Bronisław Świder

Członkostwo w Komitetach POLSKIEJ AKADEMII NAUK

W lipcu i sierpniu 1993 r. na okres 3-letni zostali wybrani:

- dr hab. inż. Bogumił BIENIASZ, prof. PRz ponownie na członka KOMITETU TERMODYNAMIKI I SPALANIA PAN
- prof. dr hab. inż. Stanisław KUŚ ponownie na członka KOMITETU INŻYNIERII ŁĄDOWEJ I WODNEJ PAN
- prof. zw. dr inż. Kazimierz E. OCZOŚ ponownie na członka KOMITETU BUDOWY MASZYN PAN oraz członka Prezydium Sekcji Podstaw Technologii tegoż Komitetu.

Do Sekcji Podstaw Technologii Komitetu Budowy Maszyn Polskiej Akademii Nauk zostali wybrani:

- dr hab. inż. Jerzy ŁUNARSKI, prof. PRz
- dr hab. inż. Tadeusz POMIANEK, prof. PRz
- dr hab. inż. Jan SIENIAWSKI, prof. PRz

Stanowi to najliczniejszą, jak dotychczas, reprezentację naszej Uczelni w tej Sekcji.

Skład Rady Bibliotecznej na kadencję 1993-1996

W dniu 9 listopada 1993 r. odbyło się pierwsze posiedzenie Rady Bibliotecznej, wybranej na kadencję 1993-1996. W skład Rady Bibliotecznej wchodzi przedstawiciele poszczególnych wydziałów, jednostek międzywydziałowych i Biblioteki Głównej w osobach:

1. mgr Elżbieta KAŁUZA - przewodnicząca
 2. dr hab. inż. Marian WYSOCKI, prof. PRz - Prorektor ds. Nauczania
 3. dr inż. Leonard ZIEMIAŃSKI - Wydz. Budownictwa i Inżynierii Środowiska
 4. dr hab. inż. Romana ŚLIWA, prof. PRz - Wydz. Budowy Maszyn i Lotnictwa
 5. dr hab. inż. Jan SIENIAWSKI, prof. PRz - Wydz. Budowy Maszyn i Lotnictwa
 6. dr hab. inż. Roman PETRUS, prof. PRz - Wydz. Chemiczny
 7. dr inż. Jacek KLUSKA - Wydz. Elektryczny
 8. dr Jakub DASZKIEWICZ - Wydz. Zarządzania i Marketingu
 9. mgr Agata BŁAŻ - Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych
 10. mgr Marcin GRANAT - Studium Wychowania Fizycznego i Sportu
 11. mgr Wiesława BOBER - Biblioteka Główna
 12. Elżbieta NIEDZIAŁKOWSKA - Biblioteka Główna
 13. mgr Alicja PIKOR - Biblioteka Główna
- Kadencja Rady Bibliotecznej upływa z dniem 31 sierpnia 1996 r.

Z obrad Senatu

Senat Politechniki Rzeszowskiej na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 1993 r. powołał:

● **Uczelnianą Komisję Rekrutacyjną** do przeprowadzenia naboru na I rok studiów w roku akademickim 1994/1995:

- prof. zw. dr inż. Kazimierz E. OCZOŚ - przewodniczący
- dr hab. inż. Marian WYSOCKI, prof. PRz - wiceprzewodniczący
- dr inż. Jerzy POTENCKI - sekretarz
- dr hab. inż. Jerzy BAJOREK, prof. PRz
- dr hab. inż. Bogusław JANUSZEWSKI, prof. PRz
- dr hab. inż. Tadeusz MARKOWSKI, prof. PRz
- dr hab. inż. Stanisław WOŁEK, prof. PRz
- dr inż. Grzegorz FIC

● **Komisję ds. Nowelizacji Statutu PRz:**

- dr hab. inż. Leszek FARYNIAK, prof. PRz - WBiIS
- dr Krystyna CHŁĘDOWSKA - WBiIS

- dr hab. inż. Feliks STACHOWICZ, prof. PRz - WBMiL
- dr inż. Zbigniew KLEPACKI - WBMiL
- prof. zw. dr hab. inż. Zdzisław S. HIPPE - W. Chem.
- dr hab. inż. Henryk GALINA, prof. PRz - W. Chem.
- dr hab. inż. Marian WYSOCKI, prof. PRz - W. Elektr.
- dr inż. Andrzej SZLACHTA - W. Elektr.
- mgr Janina KUCHARSKA - Administracja
- mgr inż. Ludmiła FILAR - Administracja
- dr inż. arch. Stanisław MAJKA - ZNP
- dr Jan PIOTROWSKI - ZNP
- prof. dr hab. Jan STANKIEWICZ - KZ NSZZ "Solidarność"
- dr inż. Andrzej TOMCZYK - KZ NSZZ "Solidarność"
- mgr Mieczysław GÓRAK - KZ NSZZ "Solidarność - 80"

Senat zatwierdził również "Regulamin przyznawania nagród w Politechnice Rzeszowskiej".

Z DZIAŁALNOŚCI ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Komisja Zakładowa NSZZ "Solidarność" w Politechnice Rzeszowskiej

W historii powojennej Polski szczególne miejsce zajęły dążenia Polaków do utworzenia wolnych związków zawodowych. W wyniku porozumień sierpniowych w 1980 r. powstaje NSZZ "Solidarność", organizacja, która w swoich działaniach i celach wychodziła poza ramy nadanej jej koncesji i miała charakter ogólnopolskiego ruchu społeczno-narodowego. Po stanie wojennym w 1981 r. i reaktywowaniu "Solidarności" część członków nie wróciła do niej, część przeszła do działalności politycznej, traktując często związek jako trampolinę do władzy. Najwierniejsi członkowie "Solidarności", którzy mieli do niej bardzo osobisty, emocjonalny stosunek, odbudowali strukturę związku i realizują jego fundamentalne cele, wyznaczone w 1980 r.

Organizacja NSZZ "Solidarność" Politechniki Rzeszowskiej, zrzeszająca ponad 350 członków, przyjęła negocjacyjną formułę działania. Komisja Zakładowa korzysta ze swych uprawnień o charakterze stanowiącym, opiniodawczym, z uprawnień realizowanych samodzielnie w formie własnych działań lub inicjatyw oraz z uprawnień w zakresie ochrony praw i interesów pracowniczych.

Do najważniejszych działań Komisji Zakładowej w kadencji 1992-1994 należy zaliczyć:

- ♦ podpisanie z kierownictwem Uczelni porozumienia w sprawie wstrzymania zwolnień grupowych (planowano zwolnić w 1992 r. 250 osób),
- ♦ przyjęcie zasad ograniczonej redukcji zatrudnienia w 1992 r.,
- ♦ wstrzymanie planowanych urlopów bezpłatnych dla wszystkich pracowników Uczelni na okres jednego miesiąca,
- ♦ skuteczną interwencję do władz Uczelni o wypłatę wynagrodzeń za godziny ponadwymiarowe za 1992 r. według nowych, podwyższonych stawek,

- ♦ inicjatywę przeznaczenia dodatkowej kwoty 220 mln zł na premie dla pracowników nie będących nauczycielami akademickimi (grudzień 1992 r.),
- ♦ podpisanie porozumienia w sprawie wykorzystania dodatkowych środków budżetowych przyznanych przez MEN w grudniu 1992 r. na płace pracowników (ponad 3 mld zł); porozumienie nie zostało zrealizowane przez kierownictwo Uczelni poprzedniej kadencji,
- ♦ inicjatywę wniesioną na posiedzenie Senatu PRz w sprawie obniżenia pensum dydaktycznego dla profesorów, starszych wykładowców i lektorów,
- ♦ opracowanie i podpisanie nowego regulaminu podziału funduszu socjalnego, który gwarantuje wszystkim pracownikom Uczelni szeroki dostęp do jego środków,
- ♦ podpisanie porozumienia w sprawie zasad wykorzystania funduszu mieszkaniowego,
- ♦ złożenie inicjatywy w sprawie złagodzenia zakresu obniżania premii dla pracowników przebywających na urloпах chorobowych,
- ♦ wynegocjowanie korzystnego dla pracowników inżyniersko-technicznych sposobu rozliczania godzin pracowniczych w soboty i niedziele,
- ♦ przyjęcie stanowiska w sprawie zakupu biletów na przejazdy PKP,
- ♦ zorganizowanie Uczelnianego Forum Adiunktów i doprowadzenie do wycofania przez kierownictwo Uczelni w maju 1993 r. dokumentu pt. "Porozumienie ..." w sprawie warunków przedłużania zatrudnienia adiunktów,
- ♦ ochronę grupy adiunktów przed nieprawym wypowiedzeniem pracy,

→ Ciąg dalszy na str. 7

- ♦ wypłacenie 99 członkom związku zasiłków statutowych i losowych na łączną kwotę 74 190 000 zł,
- ♦ uruchomienie bufetu przy stołówce studenckiej, z którego wpływy są przeznaczone na zasiłki losowe,
- ♦ pomoc materialną dla emerytów i rencistów (upominki świąteczne i zapomogi),
- ♦ zorganizowanie wycieczek do Zakopanego oraz Częstochowy i Ojcowa, dofinansowanych przez związek,
- ♦ zorganizowanie balu sylwestrowego dla ponad 300 osób,
- ♦ pomoc dla strajkujących kolegów z WSK Rzeszów (3 mln zł),
- ♦ pomoc dla Polaków mieszkających na Ukrainie (2 mln zł).

Mimo złożonej sytuacji społeczno-politycznej w kraju i niełatwej roli "Solidarności" w procesie transformacji gospodarczej liczba członków naszego związku nie zmniejsza się, a pozytywnym zjawiskiem jest wstępowanie do związku młodych kolegów zaczynających pracę w Uczelni.

Jesteśmy największą organizacją związkową w Politechnice Rzeszowskiej i w całym środowisku akademickim Rzeszowa. Mamy dobrze zorganizowane struktury wydziałowe, uczestniczymy w pracy większości dziedzin funkcjonujących w Uczelni.

Zachęcamy Koleżanki i Kolegów, wszystkich pracowników Politechniki Rzeszowskiej do wstępowania do "Solidarności". W naszym związku będziecie się Państwo czuć bezpiecznie, a wspólnie będzie nam łatwiej rozwiązywać wiele problemów zawodowych i osobistych, służąc dobrze naszej Uczelni.

Pamiętajmy: Z "SOLIDARNOŚCIĄ" ŁATWIEJ!

Andrzej Szlachta

Dr inż. Andrzej Szlachta jest przewodniczącym Komisji Zakładowej NSZZ "Solidarność", a zarazem pracownikiem naukowym w Zakładzie Maszyn Elektrycznych na Wydziale Elektrycznym.

Wyjść na "Plus" ...

O kulturze studenckiej napisano już chyba wszystko. Była tematem niezliczonych artykułów prasowych, stawała się przedmiotem naukowych badań i prac magisterskich.

To BYŁA pewna epoka - zwykło się mawiać teraz, gdy temat (choćby jako jeden z "dyżurnych" po rozpoczęciu kolejnego roku akademickiego) znowu jest wywoływany do tablicy.

O "życiu" klubowym i dokonaniach studenckich twórców kultury coraz częściej mówi się w czasie przeszłym. Niemal zewsząd słychać narzekania ubrane w miłe, z reguły, wspomnienia o tym, jak to bywało.

Utarło się - w ciągu kilku ostatnich lat - przede wszystkim narzekać: że brak pieniędzy (to szczególnie), że student dziś pochłonięty zupełnie czymś innym, słowem: kryzys, jakiego nie było nigdy dotąd.

Na poparcie tej tezy z zasady wytacza się argumenty ciężkiego kalibru. Rzeczywiście, jeśli porówna się liczbę działających w kraju studenckich klubów czy grup artystycznych, można śmiało stwierdzić, że po tłustych latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych cztery ostatnie przyniosły spadek aktywności środowiska studenckiego.

Pozory? Pozostaje mieć nadzieję, że jednak właśnie pozory. Być może trudno - na pierwszy rzut oka - snuć taki właśnie wniosek, gdy kalkulacja opiera się na liczbach.

Rzeszów nie jest tu (niestety) wyjątkiem.

Czas, gdy w niemal każdym akademiku był klub - a każdy klub miał jeszcze swoją działalność - to już historia, ale nie od czterech czy pięciu, ale od dobrych "nastu" lat.

Dziś nikt już nie umawia się w "O to chodzi". Nie ma "Labiryntu", a "Dedal" to zaledwie, choć niezwykle potrzebny, ale jednak bufet, którego jeszcze kilka lat temu nikt nie odważyłby się nazwać klubem.

Właściwie na kulturalnej mapie studenckiego Rzeszowa pozostały tylko dwa kluby: "Pod Palmą" (WSP) i "Plus" (PRz). Ten drugi jakby ponownie próbuje się wpisać w pejzaż po niemal 3-letnim remoncie.

Czas klubu definiowanego jako miejsce ciemne, nierzadko smrodliwe, zaopatrzone w bar oferujący wyłącznie kawę, herbatę i nie pierwszej świeżości słone paluszki to już też przeszłość.

Niektórzy patrzą w nią z rozrzewnieniem, ale bez złudzeń. Dziś faktycznie trzeba proponować znacznie więcej. Nie wystarczy magia miejsca - a może po prostu o wiele trudniej jest tę magię stworzyć.

Mit klubu - właśnie studenckiego, a nie jakiegokolwiek innego - odszedł wraz z epoką, na której użytek powstał.

Enklawa kabaretowych aluzji i nie ocenianych piosenek po prostu nikomu nie jest potrzebna.

Klub podobnie jak kabaret i kilka innych rodzajów, wbrew pozorom, absolutnie "użytkowej" twórczości - stracił swoje naturalne miejsce w rzeczywistości, ponieważ ta rzeczywistość umarła.

Dzisiaj poprzeczka musi powędrować w górę. I to nie tylko dlatego, że obok - niemal dosłownie "pod bokiem" domów studenckich PRz - urosła konkurencja. I to nie jedna.

Niegdyś niczym przyciągająca dyskoteka, królująca w soboty i niedziele właśnie w studenckich klubach - to dziś dobry biznes, z którego żyje przynajmniej kilka rzeszowskich lokali.

Ci, którzy jeszcze kilka lat temu szukali w klubie szansa na "wyzycie się" w kręgu własnych zainteresowań (komputery, wideo, film) i którym klub studencki jako jedyna bodaj instytucja była w stanie taką szansę zaoferować - dziś niedbałym machnięciem ręki wskazują, że na domowej półce udało się zgromadzić wszystko, co do tego potrzebne - w każdym razie o wiele więcej niż dziś może zaproponować klub.

Nie lepiej jest z typowo "improwaną" działalnością studenckich klubów, ta bowiem kosztuje, a z powodu niewielkich powierzchniowo sal tworzą się bariery finansowe przy niemal każdej próbie kalkulacji koncertu czy teatralnego spektaklu.

Tych ostatnich zresztą do "importu" coraz mniej, bo coraz mniej wyraźny i liczny staje się krąg studenckich twórców.

Czy oznacza to, że rzeczywiście ciąg dalszy nie ma sensu? Oczywiście nie.

Znalezienie nowej formuły nie będzie jednak łatwe, penetracja bowiem środowiska w innych ośrodkach akademickich wyraźnie dowodzi, że kryzys w ruchu klubowym to przede wszystkim wynik braku pomysłów na dalszy ciąg, a nie splotu okoliczności i warunków, o których była już mowa.

Nie można się dziwić zamykaniu klubów, którym brak gospodarza. Nie można mieć pretensji o "zatrucie charakteru" i oderwanie od "środowiska" do klubów, które przekazane agentom stały się przedsięwzięciami stawiającymi sobie za cel jedynie maksymalne wyciśnięcie z publiczności gotówki. Przekształcanie klubów w agencje, fundacje i nie wiadomo jeszcze co nie doprowadziło dotąd donikąd, mimo że próbowały takich przekształceń centra klubowe - prawdziwe "kombinaty" kulturalne, które przed kilkoma laty mogły nie martwić się o to, jak

przetwać "do pierwszego", choćby i kasa uczelni okazała się pusta.

Nie lepiej ma się rzecz z małymi klubami, niegdyś powstającymi na wydziałach lub (częściej) przy domach studenckich.

Właściwie jedyny obecnie funkcjonujący model to klub uczelniany, utrzymywany przez uczelnię i dzięki niej widzący przyszłość w nie do końca czarnych barwach.

Uczelnia bowiem pozostaje jedynym niezależnym i pewnym właścicielem klubu, zapewniającym mu stabilność i choćby wąty, ale konkretny budżet.

Taki model od dobrych kilku lat realizowany w rzeszowskim "Plusie" stał się również udziałem niegdyś klubu ZSP "Pod Palmą".

To, że wszyscy inni, liczący się kiedyś w międzyklubowym współzawodnictwie istnieją już tylko we wspomnieniach, jest najlepszym dowodem sprawdzania się koncepcji wymyślonej wtedy nieomal wbrew ówczesnej ustawie o szkolnictwie wyższym, promującej studencką działalność "słusznie" zorganizowaną.

Model mamy - pozostaje pracować nad nową, na pewno nie łatwiejszą i nie tańszą niż wówczas - formułą klubu.

Czy się opłaca? - słyhać niekiedy westchnienie, szczególnie gdy nad sentymentem górę bierze rachunek ekonomiczny.

Na to pytanie odpowiadają codziennie ci, którzy ze sporadycznych gości stają się bywalcami. Im ten klub jest potrzebny.

Niegdyś przychodzili tu, by "siebie odnaleźć". Dziś być może czują się jeszcze bardziej zagubieni.

Leszek Janukowicz

Leszek Janukowicz jest kierownikiem Centralnego Klubu Studenckiego "Plus" Politechniki Rzeszowskiej.

Samorząd Studencki informuje

W dniach 7-9 stycznia 1994 r. odbył się w Warszawie Zjazd Ogólnopolskiego Porozumienia Samorządów Studenckich (OPSS). Zjazd OPSS jest przedstawicielstwem samorządów studenckich w rozumieniu ustawy o szkolnictwie wyższym i reprezentuje środowisko studenckie przed najwyższymi organami państwa polskiego, inspirowane współpracą między samorządami oraz organizacjami studenckimi uczelni, wspiera rozwój szeroko pojętej kultury, nauki, sportu i turystyki środowiska studenckiego. Takie są, najogólniej rzecz biorąc, zadania jedyne w świetle ustawy o szkolnictwie wyższym przedstawiciela studentów. W każdym roku akademickim są zwoływane nie mniej niż trzy sesje (zjazdy) zwyczajne OPSS, a zjazd zwołany na początku roku ma charakter sprawozdawczo-wyborczy. Taki właśnie był zjazd styczniowy. Wybrano nowego przewodniczącego, komisję rewizyjną i radę wykonawczą. Poza tym obradowano w komisjach nad regulaminami poszczególnych komisji oraz uchwałami. Piszący tę informację uczestniczył w pracach komisji zagranicznej, w której oprócz regulaminu powstał projekt utworzenia stoiska Polskiej Edukacji ("Polish Education") na Międzynarodowych Targach Studenckich w Brukseli.

Wszystkich zainteresowanych pracami OPSS oraz bliższymi informacjami na temat targów zapraszam do siedziby Samorządu Studentów (bud. H, pok. 143), w każdy wtorek o godz. 20¹⁵.

Grzegorz Madej

Wiceprzewodniczący Samorządu Studenckiego

zaprasza na rozpoczynane
w m-cu marcu 1994
kursy prawa jazdy

kat. A - motocykle
kat. B - sam. osobowe
kat. C - sam. ciężarowe
kat. E - przyczepy (nabor
ciągi - zbędna praktyka)

Szkolimy praktycznie (eksternistycznie)
na wszystkie kategorie (T, D) - szybko, solidnie i tanio.
Należność płatna w ratach.

Zgłoszenia i informacje: Rzeszów, ul. Wyspiańskiego 18d,
(bud. PZMot) tel. 370-25 (10-18) oraz 623-726 (po 18)

MPK dziękuje

Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Rzeszowie wyraża podziękowanie pracownikom Zakładu Eksploatacji Pojazdów Samochodowych na Wydziale Budowy Maszyn i Lotnictwa:

dr. inż. Jackowi MICHAŁSKIEMU,

dr. inż. Piotrowi ZAJĄCOWI,

dr. inż. Pawłowi PAWLUSOWI

i Franciszkowi MURIASOWI

za pomoc w ustaleniu przyczyn awarii silników autobusowych.

30 lat Klubu Uczelnianego AZS Politechniki Rzeszowskiej

Powołanie w Rzeszowie pierwszej samodzielnej uczelni - Wyższej Szkoły Inżynierskiej wiąże się nierozdzielnie z rozpoczęciem działalności Akademickiego Związku Sportowego. 14 maja 1963 r. to data pierwszego zebrania Wyborczego Klubu Uczelnianego AZS przy WSI w Rzeszowie, a zarazem data rozpoczęcia na terenie miasta akademickiej działalności sportowej.

Jak na ogół wszystko co nowe, tak również powstały Klub Uczelniany AZS napotkał szereg dużych trudności. Brakowało bazy sportowej, sprzętu, środków finansowych i trenerów, niewielu było również działaczy. To, że wymienione trudności były pozytywnie rozwiązywane, przypisać należy garście niezwykle oddanych działaczy, Władzom Uczelni oraz ówczesnemu Wojewódzkiemu Komitetowi Kultury Fizycznej.

Pierwsze lata działalności to budowa zrębów organizacyjnych klubu, zwiększenie jego liczebności, konsolidacja pracy w powołanych sekcjach oraz powiększanie majątku klubu.

Do najbardziej ofiarnych działaczy, twórców sportu akademickiego w Rzeszowie należeli:

- prof. Kazimierz E. Ocoś - pierwszy prezes KU AZS,
- mgr Stanisław Grzesik - wiceprezes ds. sportowych,
- prof. Jerzy Januszewski - wiceprezes ds. organizacyjnych,
- mgr Stanisława Kot - wiceprezes ds. Studium Nauczycielskiego,
- August Cwanek - sekretarz,
- inż. Aleksander Byczkowski - skarbnik,
- mgr inż. Jerzy Chmiel, dr Adam Drzymała, Antoni Czarnek, mgr Lesław Stepaniak, Maria Kalita, mgr Adam Sadecki - członkowie Zarządu.

Drużyna WSI przed meczem z WSP - 17 V 1969 r.

Stoją od lewej:
Jerzy Szredzki,
Leszek Gonciarzyk,
Jerzy Chmiel,
Wiesław Zyłski,
Jan Bieniasz,
Zygmunt Bajorek,
Zbigniew Rydz,
Jan Woźniacki,
Kazimierz E. Ocoś - prezes

Niżej od lewej:
Jan Libuszowski,
Marian Cieślak,
Tadeusz Kwaśniewski,
Jacek Biliński,
Włodzimierz Szlezyngier,
Ryszard Schab,
Stanisław Lorenc
fot. arch.

W 1963 r. w Klubie Uczelnianym AZS działały dwie sekcje sportowe koszykówki z trenerem mgr. Adamem Sadeckim i siatkówki z trenerem Wiesławem Filipczykiem.

W 1964 r. powołano kolejną sekcję koszykówki kobiet, której trenerem został Mieczysław Raba.

W pierwszym roku swojej działalności Klub Uczelniany osiągnął wiele znaczących sukcesów; drużyny

siatkówki i koszykówki mężczyzn biorące udział w rozgrywkach klasy A zwyciężyły w swych grupach, awansując do ligi okręgowej, drużyna zaś koszykówki kobiet zdobyła mistrzostwo województwa rzeszowskiego. Zawodnicy klubu osiągnęli również sukcesy na arenie ogólnopolskiej i tak w półfinałach Akademickich Mistrzostw Polski zespół koszykówki mężczyzn uplasował się na 3 miejscu.

➔ Ciąg dalszy na str. 10

W kolejnych kadencjach funkcje prezesów Klubu Uczelnianego AZS pełnił: inż. Zygmunt Misków, inż. Józef Wodziński, prof. Stanisław Polański, dr Andrzej Bartkiewicz, prof. Andrzej Kusy, mgr inż. Adam Kata, Mariusz Korkosz i Jerzy Kowal.

Prężnie działający w tym czasie Klub Uczelniany AZS inicjował wiele ciekawych i atrakcyjnych imprez sportowych cieszących się dużym powodzeniem studentów i pracowników Uczelni. Zwiększyła się również liczba sekcji sportowych, które wiodły prym w rozgrywkach międzyuczelnianych Rzeszowa, osiągając też wiele sukcesów w Mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Inżynierskich.

Z roku na rok zwiększała się liczba członków AZS, działaczy i zawodników. Jednym z największych sukcesów sportowych ówczesnego okresu było zdobycie w 1967 r. przez Klub Uczelniany AZS 2 miejsca w punktacji ogólnej pionu Wyższych Szkół Inżynierskich. Sukces ten powtórzono w 1973 r.

Do najlepszych sekcji tego okresu zaliczyć należy: koszykówkę kobiet i mężczyzn, sekcję pływacką, sekcję piłki ręcznej, sekcję lekkiej atletyki, sekcję siatkówki kobiet, sekcję piłki nożnej. Nawiązano również pierwsze kontakty międzynarodowe z Uniwersytetem w Płowdiv, Wyższą Szkołą Inżynierską w Zwickau, Wyższą Szkołą Techniczną w Koszycach i Preszowie oraz z Uniwersytetem w Miskolcu.

Głównym problemem, z jakim borykał się sport uczelniany, był brak własnej bazy, co zmuszało klub do korzystania z bazy wynajmowanej i tu należy podkreślić dużą pomoc, jaką udzielało sportowcom Uczelni, Studium Wychowania Fizycznego.

Tradycyjnie co rok organizowane były spartakiady dla studentów lat pierwszych, turnieje dla Domów Studenckich oraz rozgrywki międzyrocznikowe i międzywydziałowe w różnych dyscyplinach sportowych.

Powstanie w Rzeszowie drugiej samodzielnej uczelni - Wyższej Szkoły Pedagogicznej i istniejące już Studium Nauczycielskie stworzyły warunki do powołania trzech samodzielnych Klubów Uczelnianych AZS, a w konsekwencji Zarządu Środowiskowego, co nastąpiło 7 marca 1966 r. Prezesem ZS AZS został wybrany ceniony działacz i entuzjasta sportu akademickiego, obecny Rektor Politechniki Rzeszowskiej prof. Kazimierz E. Oczko.

Długoletnie starania Władz Uczelni, Studium WFis oraz Klubu Uczelnianego AZS doprowadziły w 1978 r. do rozpoczęcia budowy pełnowymiarowej hali sportowej, którą ukończono w 1983 r. Ziściły się zatem marzenia działaczy i sportowców AZS. Uczelnia wzbogaciła się w piękny obiekt sportowy, który pozwalała na prowadzenie bardzo aktywnej działalności w zakresie sportu masowego i wyczynowego. Klub Uczelniany stał się od tej pory organizatorem wielu imprez sportowych o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Zwiększyła się również do 17 liczba sekcji sportowych, skupiających w swych szeregach 460 studentów. Z wymienionych 17 sekcji: koszykówka i siatkówka oraz badminton i bridż sportowy z powodzeniem występowały w lidze międzywojewódzkiej i wojewódzkiej.

Klub Uczelniany AZS mógł korzystać od tego momentu z hali sportowej o wymiarach 54x18x7 m, z siłownią i gabinetem rehabilitacji, sali gimnastycznej o wymia-

rach 18x9x6 m, boisk do piłki ręcznej i koszykówki o nawierzchniach asfaltowych.

Do dyspozycji studentów i pracowników Uczelni oddano ponadto bogato wyposażoną w sprzęt sportowo-turystyczny wypożyczalnię, która udostępniona została wszystkim tym, którzy wolne chwile od nauki i pracy postanowili poświęcić sportowi.

Koniec lat osiemdziesiątych i początki dziewięćdziesiątych to okres bardzo trudny dla sportu polskiego, w tym również dla Akademickiego Związku Sportowego. Wiele dużych klubów z powodu braku funduszy zawiesiło działalność swych sekcji, nawet I-ligowych. Mimo ogromnych kłopotów finansowych Akademicki Związek Sportowy nie ograniczył swej działalności, a wręcz starał się ją rozwijać.

Zmniejszyło się co prawda finansowanie przez Uczelnię obozów letnich i zimowych, rajdów, rejsów, wyjazdów na rozgrywki sportowe, ale dzięki wielu ciekawym inicjatywom działaczy klubu powołano nowe sekcje, w których to uczestniczyły coraz szersze rzesze młodzieży akademickiej. Zacieśniła się również współpraca Akademickiego Związku Sportowego ze Studium Wychowania Fizycznego i Sportu.

Klub Uczelniany stał się najliczniejszą i jedną z najprężniej działających organizacji młodzieżowych Uczelni.

Do najaktywniejszych sekcji Klubu Uczelnianego zaliczyć należy: tenis stołowy uczestniczący w rozgrywkach I i II ligi, siatkówkę i koszykówkę mężczyzn w lidze międzywojewódzkiej, ponadto sekcję żeglarską, pływacką, piłki ręcznej, hokeja halowego, karate, szachową, narciarstwa zjazdowego, piłki nożnej 11-osobowej i obecnie najliczniejszą sekcję mini-piłki nożnej, która to systematycznie prowadzi rozgrywki w IV lidze, a uczestniczy w niej około 500 studentów. Z chwilą oddania przez Uczelnię w 1991 r. do użytku dwóch kortów o nawierzchni ceglanej powstała sekcja tenisa ziemnego.

Do największych sukcesów ostatnich lat zaliczyć należy tytuł Wicemistrzostwa Polski Politechnik naszych siatkarzy. Dużym osiągnięciem szczytu się sekcja mini-piłki nożnej, która była jednym z prekursorów i propagatorów tej nowej dyscypliny w kraju. Sekcja ta m.in. była Akademickim Mistrzem Polski, Mistrzem Polski Politechnik i w 1989 r. przypadł jej w udziale największy sukces - pierwsze miejsce w Głównych Halowych Mistrzostwach Polski, w których startowały zespoły zawodowe profesjonalnie zajmujące się piłką nożną.

Należy tu również podkreślić, iż dzięki przychylności Władz naszej Uczelni sekcje sportowe AZS mogą w dobrych warunkach uprawiać sport w różnych dyscyplinach, mając do dyspozycji halę sportową, salę gimnastyczną oraz boiska asfaltowe do piłki ręcznej, mini-piłki nożnej, koszykówki oraz korty tenisowe.

Nie sposób nie wspomnieć również o naszych najlepszych sportowcach, działaczach i trenerach 30-lecia, których sylwetki przedstawiamy zamierzamy w kolejnych numerach "Gazety Politechniki".

Jacek Biliński

Dr Jacek Biliński jest kierownikiem Studium Wychowania Fizycznego i Sportu w Politechnice Rzeszowskiej.

Zespół Pieśni i Tańca "Połoniny" koncertował w Belgii

W drugiej połowie listopada 1993 r. na zaproszenie polonijnego zespołu folklorystycznego "Spotkanie" z Saint Ghislain przebywał na tournée artystycznym w Belgii Zespół Pieśni i Tańca Politechniki Rzeszowskiej "Połoniny".

stycznym w Belgii Zespół Pieśni i Tańca Politechniki Rzeszowskiej "Połoniny".

Już w pierwszym dniu pobytu zespół zaprezentował narodowe i ludowe tańce polskie licznie zgromadzonym miłośnikom naszego folkloru w dużej auli Uniwersytetu Europejskiego w Louvain-La-Neuve. Bilans tego tournée to dwadzieścia koncertów w siedmiu belgijskich miastach, które publiczność zarówno belgijska, jak i polonijna przyjmowała gorąco i serdecznie.

Warto dodać, że "Połoniny" z zaproszenia do Belgii skorzystały nie po raz pierwszy, co świadczy o dużej sympatii i uznaniu dla naszego zespołu. Być może przy trochę melancholijnych tańcach flamandzkich i walońskich Belgów porwa żywiołowość polskiego folkloru i profesjonalizm "Połoniń".

tekst i fot. Marcin Zych

Seminarium chemiczne dla licealistów

Wydział Chemiczny Politechniki Rzeszowskiej wspólnie z I i III Liceum Ogólnokształcącym w Rzeszowie organizują dla uczniów klas czwartych liceów ogólnokształcących Seminarium Środowiskowe pt. "Wybrane problemy chemii", które odbędzie się w dniach 17-18 lutego br. w budynku H Politechniki Rzeszowskiej.

Program seminarium obejmuje:

1. Wykład prof. dr. hab. Stanisława Kopacza pt. "Wkład Polaków w rozwój chemii".

2. Wykład dr. inż. Jacka Lubczaka pt. "Zasoby nomenklatury chemicznej".

3. Wykład dr inż. Stefani Respondek pt. "Procesy utleniania i redukcji w przemianach biologicznych".

4. Wykład i eksperyment przeprowadzone przez dr. Jerzego Dulibana nt. "Synteza i określenie struktury wybranych związków chemicznych".

5. Ćwiczenia laboratoryjne z analizy jakościowej.

6. Pokaz instalacji do badań technologicznych.

7. Zwiedzanie Wydziału Chemicznego.

SEMINARIA ZAKŁADOWE

Plan seminariów Zakładu Automatyki i Informatyki
Politechniki Rzeszowskiej
- rok akademicki 1993/1994, semestr letni
Sala 308/A, godz. 17⁰⁰

21.02.1994 r. - M. Wysocki: "Zastosowanie metod optymalizacji i teorii gier w zadaniach bezkolizyjnego sterowania"

07.03.1994 r. - B. Kwolek: "Metody i narzędzia równoległego przetwarzania obrazów"
Z. Świder, M. Śniezek: "Konfiguracja graficzna regulatorów wielofunkcyjnych - założenia i metody rozwiązania"

04.04.1994 r. - L. Trybus: "Język programowania urządzeń automatyki standardu IEC 1131"

18.04.1994 r. - S. Zajdel: "Algorytmy rozwiązania odwrotnego zadania kinematyki manipulatorów IRb-6, IRb-60"

B. Hołota: "Zastosowanie pakietu

AUTOLEV do symbolicznego modelowania manipulatorów"

02.05.1994 r. - L. Gniewek: "Rozmyte sieci Petri - wybrane zastosowania"

R. Płoucha: "Modele matematyczne pewnej klasy pojazdów"

16.05.1994 r. - J. Kluska: "Rozmytość a prawdopodobieństwo"

30.05.1994 r. - K. Wiktorowicz: "Automatyczne generowanie reguł regulatora o logice rozmytej"
R. Zajdel: "Układy logiki rozmytej i sieci neuronowe - sprzęt i oprogramowanie"

06.06.1994 r. - Z. Sowa: "Zastosowanie równoległej filtracji Kalmana w identyfikacji stanów awaryjnych"

A. Komórek: "Koncepcja szybkiego, optycznego interfejsu robot-sterownik"

13.06.1994 r. - J. Simčak: "Wprowadzenie do wizualnej identyfikacji obiektów"

